

proga Kolatinova, si je, nasilno onečaščena od enega izmed sinov ošabnega kralja Tarkvinija, sama zadala smrt z nožem vpricho očeta in moža; nato je Lucij Junij Brut izgnal ošabne Tarkvinijevce iz Rima; a ta Brut se ne sme zamenjati z Markom Junijem Brutom, morilcem Cezarjevim; ta Brut je skoro na dnu Dantejevega pekla. — V. 128: Marcija je bil žena Katona Utičana, zadnjega pravega republičana. Kornelija, vzorna mati obeh Grakhov, zastopnikov rimskega proletariata v letih 133 — 123 pr. Kr. — V. 129: Julija, hčerka edinka Cezarjeva, soproga Pompejeva. — Saladin, sultan egiptovski in sirski, rojen l. 1137. umrl l. 1293.; slovel je po svoji plemenitosti in kreposti; ob strani sedi, ker je kot mohamedovec osamljen. — V. 130—144: tu našteva Dante nekatere izmed najvažnejših modroslovcev in učenjakov: mojster onih, ki kaj vejo (il maestro di color che sanno) je Aristotel; Demokrit iz Abdere je trdil, da je svet slučajno nastal iz atomov in ga torej tudi slučaj veže; Diogen, sloveči cinik iz Sinope,

ki je prebival v sodu; Talet iz Mileta je učil, da je vse nastalo iz vode (Neptun — poganski bog morja); Empedokel, prirodoslovec na Siciliji, je skočil v ognjenik Etno; Anaksagora je bil učitelj Periklejev; Zenon, ustanovitelj modroslovja stoiškega; Heraklit je trdil, da je ogenj pravir vseh stvari; Dioskurid je kot praktičen zdravnik nabiral zelišča (v l. st. pr. Kr.); Mark Tulij Ciceron, rimski govornik (+ 43 pr. Kr.); Lin in Orfej, bajeslovna pevca v Traciji (Orfeja omenja tudi Prešeren); Seneka, rimski modroslovec, je živel ob času sv. Pavla; nekateri so trdili, da sta si dopisovala. — Ptolomej je bil zvezdoslovec, čigar sestav je veljal do Kopernika; v v. 143 so imenovani trije sloveči zdravniki: prvi je Grk, drugi Arabec, tretji je pisal latinski; Arabec Averoes je pretresal (in „vejal“) ali kritiziral spise Aristotelove. — V. 149: ki jih vihra muči — grešnike naslednjega kroga, nasladneže, podi grozna vihra sem ter tja.

(Dalje.)

Kadar pridem v tiho vas.

Zložil Silvin Sardenko.

In še vedno in še vedno,
kadar pridem skozi vas,
izza oken me pozdravlja
nagelnov rdeči kras.

Nekaj se mi v srcu zgane
iz skrivnostnih globočin.
Morda novo hrepenenje?
Morda davni moj spomin?

Drzno stopil bi pred okno
in odtrgal cvet rdeč,
ali kaj, ko tam za oknom
ni mladosti moje več.

Zimska pesem.

Zložil Alojzij Remec.

Viharno polje je zamraženo —
jaz pojdem vanje k zimi vasovat,
ker rado srce, v slutnjah blaženo,
bi šlo s pomladjo skrito še kramljat.

Tako lahko jaz skozi življenje grem
viharje divje, skozi nemir in boj —
ker cilje svetle hrepenenja zrem
kot pomlad sredi zime pred seboj.

Idealistu.

Zložil Anton Medved.

Pojdi z menoj, ki prevaran v mladosti
z mano življenja nevero deliš —
vrzi na veter skrbi in bridkosti,
z mrzlim nasmehom zadeni svoj križ!

List se odtrga z drevesa ob cesti,
v vetru umre neizražen vzdih,
kdo ima srce, ki ve te bolesi,
kdo ve za boli, ki umiramo v njih?

Sam sebe ljubi, sam sebi toži,
pa ti odpade z oči pajčolan,
videl boš trn na najlepši roži,
v smehu in sreči boš strog in teman!

